

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 12ην/25ην Ἰουνίου 2016, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱεράν αὐτοῦ Μονὴν εἰς τὴν περιοχὴν «Σιλουάν» τῆς Ἀνατολικῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἔναντι τῆς Βιβλικῆς Κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ.

Ἡ περιοχὴ αὕτη ὀνομάζεται ἐπίσης καὶ «Ἄγρος τοῦ Κεραμέως», διότι ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ ἄγρος, τὸν ὅποιον ἠγόρασαν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὅποια μεταμεληθεῖς ἐπέστρεψεν εἰς αὐτούς ὁ προδότης Ἰούδας, «πρὸς ταφὴν τοῖς ξένοις». Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Μονὴ αὕτη εὐρίσκεται ἐκτισμένη ἐπὶ τάφων σπηλαιωδῶν, λελαξευμένων ἐντὸς βράχου. Εἰς τῶν τάφων τούτων εἶναι τοῦ πρώτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἁγίου Ἰουβενάλιου (451 μ. Χ.).

Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Μονῆς ταύτης, ἐτελέσθη ὁ Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας καὶ θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος καὶ συλλειτουργούντων Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ πρώτου τῆ τάξει Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰγνατίου καὶ Καλλίστου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, καὶ Ἱερομονάχων καὶ διακόνων ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ψαλλόντων τῶν ὁσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν Πρωτοψάλτου εἰς Κεντρικόν Μοναστήριον τοῦ Πατριαρχείου π. Εὐσεβίου καὶ τοῦ π. Δημητρίου καὶ συμμετεχόντων μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Πρὸς τὸ εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐξεφώνησε τὸν λόγον τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Σεβασμιώτατος ὡς ἔπεται:

«Πάτερ θεόφρον Ὀνούφριε τοῦ Ἡλιοῦ μιμητής, χρηματίσας ἐν πνεύματι μετανάστης γέγονας τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος καὶ ἐν ἐρήμῳ συναυλιζόμενος, χαίρων μακάριε, τὴν ψυχὴν ἐπτέρωσας πρὸς οὐρανόν, ἔνθα τό πολίτευμα σαφῶς ἐκέκτησο», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ τῷ ὁσίῳ Πατρί ἡμῶν Ὀνουφρίῳ ἐνοικήσασα χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἱερῷ προσκυνηματικῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Ἄγρου τοῦ Κεραμέως, ἔνθα καὶ ἡ ἐπάνυμος Ἱερά Μονὴ τοῦ ἐορταζομένου ὁσίου Πατρός ἡμῶν, ἵνα τελέσωμεν τό μέγα τῆς θείας Εὐχαριστίας μυστήριον, δηλονότι τὴν ἀναίμακτον θυσίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ ἡμῶν Θεῷ.

Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὀρμώμενος ὄσιος Πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος ἀνεδείχθη πολίτης τῆς

βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί συνόμιλος τῶν ἁγίων Ἀγγέλων. Τοῦτο δέ ἐπέτυχε ἀκούων τόν βίον τοῦ ζηλωτοῦ Προφήτου Ἡλίου καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καί Προδρόμου. Τῶν ἁγίων τούτων προφητῶν καί ἐρημιτῶν ἐγένετο μιμητής ὁ ὄσιος πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος καταφυγών εἰς τά ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, ἔνθα ὤκησεν ἐπί ἐξήκοντα ἔτη, ἄνθρωπον μή ἑωρακῶς τό σύνολον» κατά τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ.

Διά τῆς φυγῆς ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν εἰς τά ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, ἀφ' ἐνός μέν ἐγένετο «μετανάστης τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως»· ἀφ' ἑτέρου δέ «ἄπαρνος τῶν ὀρέξεων τῆς σαρκός», ἀκούων εἰς τούς λόγους τοῦ θεοῦ Παύλου λέγοντος· «τό γάρ φρόνημα τῆς σαρκός θάνατος, τό φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωή καί εἰρήνη· διότι τό φρόνημα τῆς σαρκός ἔχθρα εἰς θεόν», (Ρωμ. 8, 6).

Τόσον ἐπίπονος καί μεγάλη ἦτο ἡ ἐν τῇ ξηρᾷ ἐρήμῳ ἄσκησις τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν, ὥστε «τήν ψυχὴν αὐτοῦ ἐστερέωσε πρὸς οὐρανόν, ἔνθα καί τό θεῖον πολίτευμα ἐκέκτητο» κατά τόν μελωδόν. Τοῦτο ἐπέτυχε ὁ ὄσιος Ὀνούφριος ἐμπνεόμενος ἀπό τούς Δαυϊτικούς καί Παυλείους λόγους. Τοῦ μέν θεοῦ Παύλου λέγοντος: «Λογίζομαι γάρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς», (Ρωμ. 8,18). Καί ἀναλυτικώτερον: Μή σᾶς κἀνη ἐντύπωσιν ὅτι ὑποφέρομεν διωγμούς καί θλίψεις. Διότι σκεπτόμενος λογικῶς πείθομαι, ὅτι δέν εἶναι ἄξια τὰ ὅσα πάσχομεν καί ὑποφέρομεν κατά τόν τωρινόν καιρόν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δόξαν, ἡ ὁποία μέλλει νά ἀποκαλυφθῆ διὰ νά δοθῆ εἰς ἡμᾶς.

Τοῦ δέ προφητάνακτος Δαυΐδ ψάλλοντος: «ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ καί οὐκ ὑπάρξει καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τόν τόπον αὐτοῦ (Ψαλμ. 102, 15-16)» Τοῦ ἀνθρώπου αἱ ἡμέραι, λέγει ὁ Δαυΐδ, εἶναι ὅμοιοι μέ τόν δροσερόν ἀλλά ἐφήμερον χόρτον. Σάν τό ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἔτσι ἀνθίζει καί ὁ ἄνθρωπος ἐπ' ὀλίγον. Καθόσον, ὅταν καυστικός ἄνεμος διέλθῃ διὰ τοῦ ἄνθους, τό καταστρέφει, ἐξαφανίζεται τό ἄνθος καί οὐδέν ἵχνος διαβάσεως ἀφήνει εἰς τόν τόπον του. Οὕτω καί ὁ ἄνθρωπος φεύγει καί δέν ἐπανέρχεται, λησμονεῖται.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, δηλονότι τά πιστά μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς, εὐφραίνονται ἐπί τῇ σημερινῇ πανηγύρει τῆς σεπτῆς μνήμης τοῦ ὀσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου. Καί τοῦτο, διότι ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν, «τάς ὑπερνοῦν δωρεᾶς οὐρανόθεν δεξάμενος, εὐσεβῶς μετέδωκεν τοῖς ποθοῦσιν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ τά γνωρίσματα», κατά τόν μελωδόν.

Καί διερωτώμεθα, ποῖα εἶναι τά γνωρίσματα τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου; Εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν ἐγένετο δοχεῖον τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐγένετο υἱός τοῦ θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ σοφώτατος Παῦλος λέγων: «Ἀδελφοί, ὅσοι Πνεύματι θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ θεοῦ», (Ρωμ. 8,14). Ὅσοι δηλαδή κυβερνῶνται ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ θεοῦ, αὐτοί εἶναι υἱοὶ θεοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, τό Πνεῦμα τοῦ θεοῦ εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον πρέπει νά κατευθύνῃ ὅλες τίς πράξεις καί τίς ἐνέργειες τοῦ βίου ἡμῶν, ὡς διατυπώνει τοῦτο ὁ ἅγιος Οἰκουμένιος λέγων: «Παντός τοῦ βίου ἡνίοχον καί ἡγεμόνα αὐτό (τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ) προσθήσονται», κατά δέ τόν Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Θεωδώρητον Κύρου, «Πνεῦμα ἡγεμονικόν» εἶναι τό πνεῦμα, ὁ νοῦς, ὁ ὁποῖος ἡγεμονεύει καί οὕτω καθοδηγεῖ καί βοηθεῖ εἰς τό νά ὑπερπηδᾷ ὁ ἄνθρωπος τά πάθη του καί τίς ἀδυναμίες του. Ὅπου πνεεῖ τό Πνεῦμα τοῦ θεοῦ, δηλονότι τό Πνεῦμα τοῦ Κυρίου

ἐκεῖ καί ἐλευθερία, ὡς διδάσκει καί ὁ μέγας Παῦλος· «Ὁ δέ Κύριος τό Πνεῦμα ἐστίν· οὗ δέ τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία», (Β΄ Κορ. 3,17). Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο καί ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος.

Ἡ ἐξέχουσα μεταξύ τῶν ἀγίων καί ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προσωπικότης τοῦ ἀσκητοῦ τῆς ἐρήμου Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου δέν ἀποτελεῖ μόνον παράδειγμα πρός μίμησιν ἀλλά καί προτροπήν πρός πάντας τούς πιστούς καί δὴ τούς τιμῶντας Αὐτόν, νά προφυλαχθοῦν ἀπό τό «πνεῦμα τῆς πλάνης (Α΄ Ἰωάν. 4,6), τό ὁποῖον δυστυχῶς κατακυριεύει τῶν διανοιῶν καί καρδιῶν πολλῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Χριστιανῶν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος ἀπόστολος Ἰούδας, λέγων· «ὅτι ἔλεγον ὑμῖν ὅτι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαῖκται κατὰ τάς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν. Οὗτοι εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεῦμα [θεοῦ] μή ἔχοντες. Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί τῇ ἀγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει ἐποικοδομοῦντες ἑαυτούς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσευχόμενοι, ἑαυτούς ἐν ἀγάπῃ θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τό ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰούδα 18-21).

Ἴκετεύσωμεν, λοιπόν, τόν Πατέρα ἡμῶν Ὀνούφριον καί τόν συνεορταζόμενον αὐτῷ ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Πέτρον τόν ἐν Ἄθῳ σὺν τῇ θεοκυητρίᾳ Μητέρα τοῦ θεοῦ Λόγου ὑπερευλογημένη Μαρία τῇ ἀειπαρθένῳ, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν τῷ θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ θεραπεύσωμεν τά πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ἀνεγνώσθη ἡ εὐχή τῶν ὀπωρῶν καί ἠκολούθησε μνημόσυνον εἰς τόν τάφον τοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς καί εἰς τόν τάφον τῆς μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας.

Μετά ταῦτα ἡ καθηγουμένη μοναχή Παῖσια προσέφερε τό ἐόρτιον κέρασμα διὰ τήν Ἀρχιερατικὴν Συνοδίαν εἰς τό ἡγουμενεῖον καί διὰ πάντας τούς προσκυνητάς εἰς τό προαύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

I am text block. Click edit button to change this text. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Ut elit tellus, luctus nec ullamcorper mattis, pulvinar dapibus leo.